Branislav Bučko - Tvor z inej planéty

Dnes sme v škole dostali nezvyčajnú domácu úlohu – máme napísať sloh o nejakom tvorovi, ktorý nepochádza z našej planéty. Máme ho opísať a zamerať sa na to, čím sa od nás odlišuje a v čom je zvláštny. Jeho obrázok si máme pohľadať v médiách a máme o ňom nájsť aj nejaké zaujímavé informácie. Ak sa nám to nepodarí, máme použiť fantáziu a jednoducho si vymyslieť, ako asi takýto obyvateľ z inej planéty vyzerá.

Celé popoludnie som sedel doma pri počítači a hľadal som obrázok, fotografiu alebo aspoň nejaké informácie, podľa ktorých by som si vedel predstaviť tvora z inej planéty a opísať ho. Prešiel som stovky internetových stránok, ale nikde som nič nenašiel. Spomenul som si, že kedysi dávno mi stará mama rozprávala o tvoroch, ktorí prišli z vesmíru, žili medzi nami a učili našich predkov, ale nič bližšie som si o nich nedokázal vybaviť. Bol som vtedy príliš malý a nepozorný a jej slová sa mi zachovali len ako vzdialená rozprávka. Pýtal som sa aj rodičov, ale ani oni mi nedokázali pomôcť. Akurát, čo ma mama poslala do knižnice, že možno nájdem niečo v starých knihách, ktoré tam majú. Šiel som, ale márne.

Zostala mi teda posledná možnosť – pokúsiť sa niečo si vymyslieť. Použiť svoju predstavivosť a napísať, ako asi podľa mňa vyzerá takýto cudzinec z inej planéty. Fakt som sa snažil, lenže ja žiadnu fantáziu nemám, som len obyčajný malý žiačik, ktorý dostal náročnú domácu úlohu. Celé hodiny som sa s tým trápil a nakoniec mi aj tak nič poriadne nenapadlo. A keď napadlo, tak to bola hlúposť. Fakt som si nedokázal predstaviť ako môže vyzerať taký tvor z inej planéty a vymyslieť o ňom niečo zvláštne. Všetko, čo mi napadlo, sa mi zdalo príliš obyčajné. Zošit, v ktorom mala byť moja domáca úloha, zostával aj naďalej prázdny.

Prichádzala posledná hodina pred odovzdaním našej úlohy a ja som ešte stále sedel za stolom v izbe. Od únavy ma rozboleli všetky tri oči a moja jemná sivá pokožka prestala žiariť. Bola tmavá a zoschnutá, viditeľne aj citeľne som sa zmenšil takmer o tretinu, pretože som si zabudol doplniť tekutiny. S námahou som sa napokon postavil a pohol sa smerom k nádobe s elixírom. Snažil som sa vzlietnuť, ale krídla mi úplne stuhli a akoby sa nalepili na chrbát. Bolo to veľmi nepohodlné a nepríjemné. Natiahol som sa za naberačkou ponorenou v elixíre. „Aúúúúú...“ Vypadla mi prv, než som si z nej stihol odpiť. Všetky štyri ruky ma totiž boleli z toho, ako som sa nekonečné hodiny prehrabával v starých knihách a ťukal heslá do klávesnice...